

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 13 (1988)

Δελτίον ΧΑΕ 13 (1985-1986), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του Μαρίνου Καλλιγά (1906-1985)

Ειδήσεις από αρχειακές πηγές για τη ζωγραφική και τους ζωγράφους στην Κέρκυρα το 16ο αι.

Μαρία ΚΑΖΑΝΑΚΗ-ΛΑΠΠΑ

doi: [10.12681/dchae.996](https://doi.org/10.12681/dchae.996)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΑΖΑΝΑΚΗ-ΛΑΠΠΑ Μ. (1988). Ειδήσεις από αρχειακές πηγές για τη ζωγραφική και τους ζωγράφους στην Κέρκυρα το 16ο αι. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 13, 293–300. <https://doi.org/10.12681/dchae.996>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ειδήσεις από αρχειακές πηγές για τη ζωγραφική και
τους ζωγράφους στην Κέρκυρα το 16ο αι.

Μαρία ΚΑΖΑΝΑΚΗ-ΛΑΠΠΑ

Δελτίον ΧΑΕ 13 (1985-1986), Περίοδος Δ'. Στη μνήμη του
Μαρίνου Καλλιγά (1906-1985) • Σελ. 293-300

ΑΘΗΝΑ 1988

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΡΧΕΙΑΚΕΣ ΠΗΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΤΟ 16ο ΑΙ.

^ε Η μεταβυζαντινή ζωγραφική στην Κέρκυρα δέν έχει ακόμη μελετηθεί συστηματικά. Σέ πρόσφατη μελέτη παρουσιάστηκαν οί τοιχογραφίες όρισμένων εκκλησιών και έγινε προσπάθεια νά έρμηνευθοῦν φαινόμενα όπως ή διαμόρφωση διαφορετικῶν τάσεων στή ζωγραφική τής πόλης και τής ύπαίθρου¹. Ἡ καταγραφή και ή μελέτη τῶν μνημείων πού έχουν διασωθεῖ αποτελεί βέβαια τό πρώτο και τό πίο σημαντικό μέρος τής έρευνας. Ὡστόσο, στά πλαίσια μιᾶς ευρύτερης μελέτης τής ζωγραφικῆς πού αναπτύσσεται στό νησί στά μεταβυζαντινά χρόνια, δέ θά πρέπει νά παραμεληθεῖ ή συγκέντρωση ειδήσεων από τίς υπάρχουσες ἀρχαιακές πηγές. Ἡ σημασία τῶν ἀρχαιακῶν πηγῶν τονίστηκε ιδιαίτερα τά τελευταῖα χρόνια μετά από τίς συστηματικές έρευνες στά βενετικά ἀρχεῖα τής Κρήτης, πού έδειξαν ότι οί ἀρχαιακές ειδήσεις μποροῦν νά συμβάλουν ἀποφασιστικά στήν επίλυση ζητημάτων τής ἱστορίας τής μεταβυζαντινῆς τέχνης².

Μέ σκοπό τή συγκέντρωση ειδήσεων γιά τή ζωγραφική και τούς ζωγράφους στήν Κέρκυρα ἐργάστηκα τό 1976, μέ έντολή τής Ἰονίου Ἀκαδημίας, γιά ἕνα δίμηνο στό Ἱστορικό Ἀρχεῖο τής πόλης όπου φυλάσσεται τό ἀρχεῖο τής βενετικῆς διοίκησης και τό νοταριακό ἀρχεῖο τοῦ νησιοῦ³. Στό διάστημα αὐτό ἐπιχείρησα μιᾶ πρώτη διερευνητική προσέγγιση στά κατάστιχα τῶν νοταρίων τής πόλης τοῦ 16ου αἰώνα. Σύμφωνα μέ μιᾶ πρόχειρη καταμέτρηση, από τήν περίοδο αὐτή σώζονται 77 κατάστιχα, πού ἀνήκουν σέ 39 συμβολαιογράφους, από τά όποῖα ἐρεύνησα τά 26. Ἡ έρευνα έφερε στό φῶς τά όνόματα πέντε ἄγνωστων από ἄλλες πηγές ζωγράφων, στοιχεῖα γιά τή ζωή τους (βλ. κατάλογο ζωγράφων) και τήν ἐπαγγελματική τους δραστηριότητα (βλ. ἔγγραφα Β', Γ', Δ'). Ἡ περαιτέρω έρευνα στό Ἱστορικό Ἀρχεῖο τής Κέρκυρας θά εἶναι ἐνδιαφέρουσα, γιατί θά φωτίσει τό θέμα τής καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς σ' ἕνα μικρό ἀστικό κέντρο, όπως ή Κέρκυρα, πού δέχεται ταυτόχρονα ἐπιρροές από τήν Κρήτη, τήν ἠπειρωτική Ἑλλάδα και τή Βενετία, και θά ἐπιτρέψει συγκρίσεις μέ ό,τι συμβαίνει τήν ἴδια στιγμή στήν Κρήτη, τό μεγάλο καλλιτεχνικό κέντρο τής ἐποχῆς. Τό ἐνδιαφέρον τής έρευνας θά πρέπει νά στραφεῖ ἐπίσης και πρὸς τό Κρατικό Ἀρχεῖο τής Βενετίας όπου σώζεται ὑλικό σχετικό μέ τήν Κέρκυρα. Ἀπό τό ἀρχεῖο αὐτό προέρχεται ἕνα ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρον ἔγγραφο πού δημοσιεύεται ἐδῶ (ἔγγρ. Α') και ἀφορᾷ στήν τοιχογράφηση τοῦ παρεκκλησίου τοῦ λα-

τίνου ἀρχιεπισκόπου τό 1505. Ἡ ἐπισήμανση τοῦ ἐγγράφου ὀφείλεται σέ πρόσφατες έρευνες τής καθηγήτριας κ. Χρύσας Μαλτέζου στή Βενετία. Ἡ κ. Μαλτέζου εἶχε τήν καλοσύνη νά μοῦ τό παραχωρήσει γιά δημοσίευση και τήν εὐχαριστῶ θερμά. Τό ἔγγραφο, συνταγμένο ἀπό τή γραμματεία τοῦ λατινίου ἀρχιεπισκόπου Sancto Venier⁴, χαρακτηρίζεται ὡς *scripto di commandimento* και σώζεται σέ ἀντίγραφο. Στίς 16 Ἰουλίου 1505 ὁ Venier ἀναθέτει στό ζωγράφο Anzolo τήν τοιχογράφηση τοῦ παρεκκλησίου του. Ὁ Anzolo ἀναλαμβάνει νά καλύψει τούς τοίχους μέ τοιχογραφίες ἀκολουθώντας τίς ὑποδείξεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου: ... *che Li depenzi la Capella... tuta cum quelle historie et figure che ordenara sua Signoria Reverentissima...*, και νά ζωγραφίσει τήν πάλα τοῦ ἀλταρίου ...*et similiter la pala del altare cum tre figure...* (στίχ. 5-8). Στή συνέχεια θά περάσει μέ λάδι και ψιμμῦθι τίς κορνίζες και τήν πόρτα και θά βάψει τούς πάγκους τής ἐκκλησίας. Τέλος, σ' ἕνα λεπτό πολυτελές ὕφασμα (*biso*, στίχ. 10), πού θά τοῦ δώσει ὁ ἀρχιεπίσκοπος και πού θά χρησιμεύσει γιά κάλυμμα σέ τζάκι, θά ζωγραφίσει τήν παράσταση τής Παναγίας και τό πορτραῖτο τοῦ Venier. Ὁ ζωγρά-

1. Βλ. D. Triantaphyllopoulos, Die nachbyzantinische Wandmalerei auf Kerkyra und den anderen Ionischen Inseln. Untersuchungen zur Konfrontation zwischen ostkirchlicher und abendländischen Kunst (15.-18. Jahrhundert), *Miscellanea Byzantina Monacensia* 30A, München 1985.

2. M. Chatzidakis, Les débuts de l'école crétoise et la question de l'école dite italogrecque, *Μνημόσυνον Σοφίας Ἀντωνιάδης, Βενετία 1974*, σ. 170-174, και ἀνατύπωση στόν τόμο *Etudes sur la peinture postbyzantine, Variorum Reprints, IV, London 1976*. Ὁ ἴδιος, *La peinture des "madonneri" ou "vénéto-crétoise" et sa destination, Venezia Centro di Mediazione tra Oriente et Occidente (secoli XV-XVI), Aspetti e problemi. Atti del II Convegno Internazionale di Storia della Civiltà Veneziana (1973) II, Firenze 1977*, σ. 673.

3. Γιά τό νοταριακό ἀρχεῖο τής Κέρκυρας βλ. Χρ. Μαλτέζου, Ἑπτάνησα, *ΙστΕΕ, I*, σ. 228, και ή ἴδια, *Τό νοταριακό ἀρχεῖο Κυθήρων, Δελτίον τής Ἰονίου Ἀκαδημίας I (Κέρκυρα 1976)*, σ. 17, σημ. 2.

4. Ὁ Xanthus Venier κατεῖχε τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο ἀπό τό 1498, όπως φαίνεται ἀπό τόν κατάλογο τῶν λατινίων ἀρχιεπισκόπων τοῦ Μουστοξύδη· βλ. Σπυρ. Θεοτόκης, Ἀναμνηστικόν τεύχος τής Πανιονίου Ἀναδρομικῆς Ἐκθέσεως, Μέρος Α'. Ἐνετοκρατία, Κέρκυρα 1914, σ. 27-29 και Ἄθαν. Γσίτσας, Ἡ ἐκκλησία τής Κέρκυρας κατά τή Λατινοκρατία 1267-1797, Κέρκυρα 1969, σ. 173. Τό 1506 ὁ Venier διαμένει στήν Πάδοβα ἀπ' όπου διαμαρτύρεται πρὸς τό Δούκα γιά τή σχεδιαζόμενη κατεδάφιση τής λατινικῆς μητρόπολης πού προβλέπει κάποιο ἀπό τά σχέδια ὀχύρωσης τής ἀκρόπολης, βλ. Eug. Bacchion, *Il dominio veneto su Corfù (1386-1797)*, Βενετία 1976, σ. 86.

φος υπόσχεται νά χρησιμοποιήσει καλά χρώματα και σμάλτα: *...metere colori fini e smalti e azuro ungaro* (στίχ. 15). Τό χρυσάφι, όσο χρειαστεί, θά τοῦ τό δώσει ὁ ἀρχιεπίσκοπος. Ἡ ἀμοιβή του γιά τίς ἐργασίες αὐτές θά εἶναι 27 δουκάτα, πού θά τοῦ καταβληθοῦν σέ δύο δόσεις. Ἡ πρώτη, 17 δουκάτα, τέσσερις ἡμέρες πρὶν ὀλοκληρώσει τίς τοιχογραφίες καί ἡ δεύτερη, 10 δουκάτα, ὅταν θά τελειώσει τήν πάλα. "Ὅσο θά ἐργάζεται ὁ ζωγράφος στό παρεκκλήσιο, δέ θά μπορεῖ νά ἀναλάβει ἄλλες ἐργασίες. "Ἄν συμβεῖ αὐτό θά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τό ἔργο, χάνοντας τήν ἀμοιβή του, καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος θά ἀναθέσει σέ ἄλλον τήν ὀλοκλήρωση τῆς ἐργασίας μέ ἔξοδα τοῦ ζωγράφου. Τό ἔργο θά παραδοθεῖ ὡς τόν Αὐγούστο.

Τό περιεχόμενο τοῦ ἐγγράφου παρουσιάζει ἐνδιαφέρον ἀπό πολλές ἀπόψεις. Κατ' ἀρχήν γίνεται λεπτομερῆς ἀπαρίθμηση ὄλων τῶν ἐργασιῶν πού ἀναλαμβάνει ὁ ζωγράφος καί, ἀντίστοιχα, τῶν δεξιοτήτων καί τῶν τεχνικῶν γνώσεων πού διαθέτει. Τοιχογραφία, ζωγραφική στό σανίδι καί σέ ὕφασμα καί ζωγραφική ἐκ τοῦ φυσικοῦ θά εἶναι τό κύριο ἔργο του. Ἄλλά καί ἐργασίες διακόσμησης, χρυσώματα καί τοποθέτηση σμάλτου, καί ἐργασίες καθαρά τεχνικῆς φύσης ἀνήκουν ἐπίσης στήν ἀρμοδιότητά του. "Ὅσο κι ἂν αὐτές οἱ τελευταῖες θά ἐκτελεστοῦν ἀπό τούς βοηθούς καί μαθητές του, εἶναι φανερό ὅτι βρισκόμαστε πάντα στή μεσαιωνική ἀντίληψη πού δέ διαχωρίζει τόν καλλιτέχνη ἀπό τόν τεχνίτη καί τήν καλλιτεχνική δημιουργία ἀπό τήν τεχνική ἱκανότητα. Τήν ἴδια ἀντίληψη ὑποδηλώνει καί ὁ πρωταρχικός ρόλος τοῦ παραγγελιοδότη στή συμφωνία. Εἰκονογραφικό πρόγραμμα, ἀμοιβή, χρόνος παράδοσης καί πληρωμῆς, ποινική ρήτρα ὑπαγορεύονται μονομερῶς ἀπό τόν ἀρχιεπίσκοπο, ἐνῶ ὁ ζωγράφος περιορίζεται νά δώσει ἀπλῶς τή συγκατάθεσή του: *de consentimento del dito mastro Anzolo*⁵ (στίχ. 29).

Τό 1505 πού συντάσσεται τό ἔγγραφο, καθολική μητρόπολη καί ἔδρα τοῦ λατίνου ἀρχιεπισκόπου εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου, τρίκλιτη βασιλική, ἡ ὁποία διακρίνεται στά παλιότερα γνωστά σχέδια τῆς Κέρκυρας μέσα στό φρούριο, ὅπου εἶναι περιορισμένη ἡ πόλη, ἀνάμεσα στούς ὄχυρους πύργους τῆς θάλασσας καί τῆς στεριάς⁶. Τό παρεκκλήσιο γιά τό ὁποῖο γίνεται ἐδῶ λόγος ἴσως ἀποτελοῦσε παρεκκλήσιο τῆς μητρόπολης ἢ ἦταν μιᾶ ἀνεξάρτητη μικρή ἐκκλησία κοντά σ' αὐτήν. Εἶναι ἀκόμη πιθανό νά πρόκειται γιά παρεκκλήσιο στήν κατοικία τοῦ ἀρχιεπισκόπου πού δέ θά βρισκόταν μακριά ἀπό τή μητρόπολη. "Ὁμως, γιά τήν ὑπαρξη ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου μέσα στό παλιό φρούριο δέν ἔχουμε εἰδήσεις καί οἱ γνώσεις μας γιά τήν τοπογραφία τῆς πόλης στά χρόνια αὐτά δέν ἐπιτρέπουν τή διατύπωση καμιάς ὑπόθεσης⁷. Ἐκεῖνο πού συμπεραίνεται πάντως ἀπό τή διατύπωση τοῦ ἐγ-

γράφου εἶναι ὅτι τό παρεκκλήσιο ἔχει διαμορφωθεῖ πρόσφατα καί εἶναι μικρῶν διαστάσεων, ἂν κρίνουμε ἀπό τό σύντομο χρονικό διάστημα στό ὁποῖο θά τοιχογραφηθεῖ ὀλόκληρο.

Στό ἀлтάριο τοῦ παρεκκλησίου θά τοποθετηθεῖ ἡ πάλα, στήν ὁποία ὁ ζωγράφος θά ἀπεικονίσει τρεῖς μορφές πού δέν κατονομάζονται καί θά τή διακοσμήσει μέ χρυσό καί σμάλτο⁸. "Ὅσο γιά τήν παράσταση τῆς Παναγίας μέ τό πορτραῖτο τοῦ ἀρχιεπισκόπου, προφανῶς σέ στάση δεομένου, τό ἔργο θά πρέπει νά προορίζεται γιά τήν κατοικία τοῦ Venier, ἀφοῦ θά χρησιμοποιηθεῖ ὡς κάλυμμα τοῦ τζακιοῦ σέ κάποια ἐπίσημη, ὑποθέτουμε, αἴθουσα. Ἡ ἀπεικόνιση τῶν ἀφιερωτῶν, ἰδιαίτερα πάνω σέ ἀντικείμενα χρήσης, εἶναι συνήθεια πολὺ διαδεδομένη στή Δύση καί φανερώνει τήν ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων νά ἀποτυπώνουν τήν προσωπική τους σφραγίδα στά ἔργα τέχνης πού ἀφιερώνουν στό Θεό⁹.

Ἡ ζωγράφος πού ἀναλαμβάνει τίς παραπάνω ἐργασίες ἀναφέρεται μόνο μέ τό μικρό του ὄνομα, πράγμα πού δέ μᾶς ἐπιτρέπει νά προσδιορίσουμε τήν ταυτότητα καί τήν καταγωγή του. "Ἐτσι, δέν μπορούμε παρά νά κινηθοῦμε στό χῶρο τῶν ὑποθέσεων. Τό σύντομο χρονικό διάστημα στό ὁποῖο θά ἐκτελεσθεῖ τό ἔργο (16 Ἰουλίου - Αὐγούστος 1505) καί ἡ ποικιλία τῶν ἐργασιῶν προϋποθέτουν, νομίζω, ἕνα ὀργανωμένο ἐργαστήριο μέ βοηθούς καί μαθητές πού θά ἀπασχοληθοῦν μέ τίς δευτερεύουσες ἐργασίες. "Ἄν ἡ ὑπόθεση αὐτή εὐσταθεῖ, τότε πρέπει νά δεχτοῦμε ὅτι πρόκειται γιά κάποιον κερκυραῖο ἢ κρητικό ζωγράφο ἐγκαταστημένο προσωρινά ἢ μόνιμα στό νησί. Φυσικά δέν μπορούμε νά ἀποκλείσουμε τήν ἐκδοχή —ἂν καί δέν τή θεωροῦμε πιθανή— ὁ ζωγράφος νά ἦταν Ἰταλός.

Περισσότερες πιθανότητες συγκεντρώνει, κατά τή γνώμη μου, ἡ ὑπόθεση ὅτι ὁ Anzolo ἦταν Κρητικός. Ὁ ζωγράφος καλεῖται νά τοιχογραφήσει ἕνα καθολικό παρεκκλήσιο, εἶναι δηλαδή ἐξοικειωμένος μέ τούς τρόπους τῆς ἰταλικῆς ζωγραφικῆς καί γνωρίζουμε σήμερα ὅτι τήν ἐξοικείωση αὐτή εἶχαν οἱ κρητικοὶ ζωγράφοι, οἱ ὁποῖοι μπορούσαν νά ζωγραφίζουν ἄλλοτε σύμφωνα μέ τή βυζαντινὴ παράδοση (*a la greca*) κι ἄλλοτε ἀκολουθώντας βενετικά πρότυπα τοῦ 14ου καί τοῦ 15ου αἰ. (*all' italiana*). Ἡ διπλή αὐτή ἱκανότητα τούς εἶχε κάνει γνωστούς καί τούς ἐξασφάλιζε τίς παραγγελίες μιᾶς πελατείας πού περιλάμβανε τά μεγάλα ὀρθόδοξα μοναστικά κέντρα, τίς καθολικὲς μητροπόλεις, τούς βενετούς καί ἔλληνες εὐγενεῖς καί ἀστούς. "Ἄν κρίνουμε ἀπό τόν ἀριθμὸ τῶν «ἰταλοκρητικῶν» εἰκόνων πού ἔχουν διασωθεῖ ἢ πού ἀναφέρονται σέ παραγγελίες, ἡ τέχνη αὐτή μέ τόν ἰδιότυπο ἐκλεκτικισμό ἀσκοῦσε ἰδιαίτερη γοητεία σέ συντηρητικούς κύκλους καθολικῶν τῆς Κρήτης, τῆς Ἰταλίας καί τῆς Δαλματίας¹⁰. Ἴσως σ' ἕνα τέτοιο κλίμα νά ἀνῆκε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κέρκυρας Sancto Venier, βενετός

ευγενής, άνθρωπος με καλλιέργεια και διαμορφωμένες αισθητικές αντιλήψεις που θά αναζητήσει έναν ικανό ζωγράφο για τήν τοιχογράφηση του παρεκκλησίου του.

Τήν παρουσία ενός κρητικού ζωγράφου στην Κέρκυρα κάνει πολύ πιθανή τό γεγονός ότι οί ζωγράφοι τής Κρήτης δέ δούλευαν μόνο στην πατρίδα τους αλλά ταξίδευαν για επαγγελματικούς λόγους και έξω απ' αυτήν. 'Ο Άγγελος Πιτζαμάνος ζωγραφίζει τό 1518 στό Κόμοлак τής Δαλματίας, μετά από παραγγελία τής αδελφότητας του 'Αγίου Πνεύματος, μιά πάλα από τήν όποία σώζεται ένα τμήμα μέ τήν ύπογραφή του στό Dubrovnic¹¹. 'Η εγκατάσταση κρητικών ζωγράφων στην Κέρκυρα τεκμηριώνεται εξάλλου από τήν παρουσία του Θωμά Μπαθά στό νησί στά τέλη του 16ου αι.¹², καθώς και από τόν τοιχογραφικό διάκοσμο τής εκκλησίας τής 'Αγίας Αικατερίνης τών Καρουσάδων, έργο πιθανώς κρητικού ζωγράφου¹³. 'Ακόμη κι αν δεχτούμε ότι ό Anzolo ήταν Κερκυραίος, θά πρέπει νά θεωρήσουμε ότι είχε διατελέσει μαθητής σέ κρητικό έργαστήριο. Γνωρίζουμε μιά τέτοια περίπτωση μαθητείας από τό νοταριακό άρχείο του Χάνδακα: στά 1491 ό Demetrio Milani fu Giorgio από τήν Κέρκυρα μαθήτευσε επί πέντε χρόνια κοντά στό ζωγράφο Γεώργιο Βλαστό¹⁴.

'Ας έλθουμε τώρα στά δύο έγγραφα (Γ' και Δ') που προέρχονται από τό νοταριακό άρχείο τής Κέρκυρας και αναφέρονται σέ τοιχογραφήσεις δύο εκκλησιών τής υπαίθρου. Στά 1584 ό ζωγράφος Γεώργιος Τζανφουρνάρης συμφωνεί μέ τούς έπιτρόπους τής εκκλησίας του Παντοκράτορα, που βρίσκεται στό χωριό Ζυγός, ...νά τούς ήστορήσει τήν εκκλησίαν του Παντοκράτορου όλην ήγουν τούς τίχους από μέσα (στίχ. 5-7). 'Η άμοιβή του θά είναι 82½ δουκάτα, από τά όποια έχει ήδη εισπράξει εις πολάς φοράς και από πολλούς ανθρώπους, τά 45. Τά υπόλοιπα θά του καταβληθούν καθώς θά προχωρεί ή έργασία. Τή διατροφή του ζωγράφου και του βοηθού του κατά τή διάρκεια τής παραμονής τους στό χωριό αναλαμβάνουν οί έπίτροποι τής εκκλησίας, που θά φροντίσουν επίσης νά προμηθευτούν άσβέστη και ό,τι άλλο χρειαστεί. Στό έγγραφο δέ γίνεται καθόλου λόγος για τό εικονογραφικό πρόγραμμα για τό όποιο αναγνωρίζεται, σιωπηρά, άρμόδιος ό ζωγράφος, ούτε για τό χρόνο έναρξης και παράδοσης του έργου, στό όποιο, όπως είναι φανερό, συμβάλλουν οικονομικά οί κάτοικοι του χωριού.

'Η δεύτερη νοταριακή πράξη αναφέρεται στην τοιχογράφηση μιās εκκλησίας στην περιοχή τής Λευκίμης¹⁵. Στίς 23 Μαρτίου 1590 ό ζωγράφος Λεονάρδος Δελάρτας συμφωνεί μέ τή Διάνα, χήρα του 'Ιακώβου Σασουπράνου και ιδιοκτήτρια του μοναστηριού τής Παντάνασσας νά τοιχογραφήσει τό ιερό τής εκκλησίας: ...υπόσχεται, ίνα ζωγραφήση εις τό αυτό μοναστή-

ριον πρώτον από τό τέμπλον και μέσα τήν ανάληψιν, τήν πλατυτέρα και τούς τέσσαρας ιεράρχας και τόν ευαγγελισμόν και ότι χρειάζεται εις ταίς πάνταις μέσα εις τό άγιον βήμα κατά τήν τάξιν τών εκκλησιών τών όρθοδόξων χριστιανών (στίχ. 15-20). 'Ο Δελάρτας θά ακολουθήσει τό καθιερωμένο εικονογραφικό πρόγραμμα και θά άπεικονίσει στό τεταρτοσφαίριο τής κόγχης τήν Πλατυτέρα και χαμηλότερα τούς συλλειτουργούντες ιεράρχες, στην καμάρα του ιερού τήν 'Ανάληψη, στά μέτωπα του τόξου τής άψίδας τόν Ευαγγελισμό και στους τοίχους του ιερού τούς άγίους που άπεικονίζονται συνήθως. 'Ο ζωγράφος θά συνεχίσει τήν έργασία του και έξω από τό τέμπλο και θά άπεικονίσει στό νότιο τοίχο τήν Παναγία Βρεφοκρατούσα, ένθρονη, τήν Κυρία τήν Παντάνασσα, στην όποία ήταν άφιε-

5. Για τά θέματα αυτά βλ. τίς παρατηρήσεις του Fr. Antal, *La pittura fiorentina e il suo ambiente sociale nel Trecento e nel primo Quattrocento*, Torino, Einaudi, 1960, σ. 394-398.

6. Βλ. τό σχέδιο του Breydenbach (1486), R. Matton, *Corfú, Athènes 1960*, σ. 97, πίν. 8 και σ. 105-106. 'Η εκκλησία του 'Αγίου 'Αρσενίου καθιερώθηκε ως καθολική μητρόπολη από τούς 'Ανδραγατούς και παρέμεινε ως τό 1633, όποτε τά λείψανα του άγίου μεταφέρθηκαν στη νεόδημη λατινική μητρόπολη του 'Αγίου 'Ιακώβου, στην όχυρωμένη πόλη, βλ. Τσίτσας, ό.π., σ. 148. Κοντά στον 'Αγιο 'Ιάκωβο βρισκόταν και τό μέγαρο που παραχωρήθηκε τό 1632 στό λατίνο άρχιεπίσκοπο για κατοικία, βλ. Π. Καλλιγιάς, *Μνημεία τής νεότερης Κέρκυρας*. 'Η κατοικία του λατινού άρχιεπισκόπου, *ΑΔ 21* (1966), Μελέται, σ. 158.

7. Για θέματα τοπογραφίας του παλιού φρουρίου βλ. 'Α. 'Αγοροπούλου-Μπιρμπίλη, 'Η άρχιτεκτονική τής πόλεως τής Κερκύρας κατά τήν περίοδο τής 'Ενετοκρατίας, 'Αθήνα 1976, σ. 78-103.

8. Για τή χρήση σμάλτου στη διακόσμηση αλταρίου βλ. Μ. Καζανάκη-Λάππα, *Οί ζωγράφοι του Χάνδακα κατά τό 17ο αι.*, *Θησαυρίσματα 18* (1981), σ. 259-261. Στό έγγραφο, όπως είδαμε, αναφέρεται ότι ό ζωγράφος θά χρησιμοποιήσει *colori fini e smalti e azuro ungaro*. 'Ο τελευταίος όρος προσδιορίζει πιθανότατα απόχρωση του κυανού και χρησιμοποιείται, κατά τή γνώμη μου, για νά χαρακτηρίσει τό χρώμα του σμάλτου.

9. Σχετικά μέ τίς άπεικονίσεις άφιερωτών βλ. Tania Velmans, *La peinture murale byzantine a la fin du Moyen Age*, *Bibliothèque des Cahiers Archéologiques XI*, Paris 1977, σ. 60-97 και ιδιαίτερα σ. 88-89.

10. Chatzidakis, *Les débuts*, σ. 207-208.

11. 'Ο.π., σ. 195-196.

12. Βλ. Μ. Καζανάκη, *Ειδήσεις για τό ζωγράφο Θωμά Μπαθά (1554-1599) από τό νοταριακό άρχείο τής Κέρκυρας*, *Δελτίον τής 'Ιονίου 'Ακαδημίας I* (Κέρκυρα 1976), σ. 124-138.

13. Triantaphyllopoulos, ό.π., σ. 73-126, πίν. 1-23.

14. M. Cattapan, *Nuovi elenchi e documenti dei pittori in Creta dal 1300 al 1500*, *Θησαυρίσματα 9* (1972), σ. 217, άριθ. 23.

15. 'Όπως μαθαίνουμε από άλλη νοταριακή πράξη, ό ναός βρισκόταν στό χωριό Είνωχώριον. Στίς 4 'Απριλίου 1569 ό 'Ιακώβος Σασουπράνος υπόσχεται νά παραχωρήσει στό Νικόλαο Πέτρου που πρόκειται νά χειροτονηθεί ιερέας τόν ναόν τής υπεραγίας Θεοτόκου έπονομαζομένη Παντάνασσας εις τό χορίον του Είνωχορίου...έως τέλους ζωής αυτού, για νά παραμένει εκεί και νά ιερουργεί, I.A.K., *Διάφοροι συμβολαιογράφοι*, πρωτ. 6/7 ('Αντώνιος Σπύρης Πρωτοπαπάς), φ. 367ν.

ρωμένη ή εκκλησία, και απέναντι από την Παναγία, στο βόρειο τοίχο, τη Δέηση. Η εικονογραφία αυτή, γνωστή από βυζαντινές εκκλησίες, φαίνεται να συνεχίζεται και εδώ¹⁶. Ο Δελάρτας θά καθαρίσει επίσης τό τέμπλο, πού πρέπει νά ήταν ξυλόγλυπτο και τίς δεσποτικές εικόνες. Για τήν εργασία του θά εισπράξει 12 δουκάτα. Τά χρώματα και τά υλικά θά είναι δικά του· ή ιδιοκτήτρια τής εκκλησίας θά του δώσει τόν ασβέστη και τό λινάρι.

Από τίς ειδήσεις αυτές διαπιστώνουμε ότι στά τέλη του 16ου αι. ή τοιχογραφία στην Κέρκυρα βρίσκεται σέ άνηση, όσο κι αν τό περιορισμένο δείγμα αρχαικών ειδήσεων πού διαθέτουμε αυτή τή στιγμή, καθώς και ή έλλιπής γνώση τών μνημείων, επιβάλλουν κάποια επιφύλαξη στή διατύπωση συμπερασμάτων. Η σχεδόν αποκλειστική στροφή στή ζωγραφική τών φορητών εικόνων και ό βαθμιαίος παραμερισμός τής τοιχογραφίας, πού έχει ήδη συντελεστεί στή Δύση αλλά και στην Κρήτη, δέν έχει εμφανιστεί ακόμη στην Κέρκυρα. Φαινόμενα όπως αυτό συνδέονται μέ μεταβολές στή θρησκευτικότητα και τίς αισθητικές προτιμήσεις τών ανθρώπων πού συντελούνται σέ μεγάλα αστικά κέντρα και εισδύουν μέ σχετική βραδύτητα στά επαρχιακά¹⁷. "Όμως και εδώ τά πράγματα σιγά σιγά αλλάζουν. Ο κερκυραίος ζωγράφος Έμμανουήλ Τζανφουρνάρης, γιός όπως υποθέτουμε του Γεωργίου Τζανφουρνάρη πού συναντήσαμε παραπάνω, μαθητεύει στό εργαστήριο του Θωμά Μπαθά στην Βενετία και στρέφεται αποκλειστικά στή ζωγραφική φορητών εικόνων¹⁸. Η περίπτωση αυτή βέβαια δέ θά είναι μοναδική.

Από τή μικρή αυτή αρχαιική έρευνα προκύπτουν μερικά πρώτα συμπεράσματα για τούς ζωγράφους τής Κέρκυρας. Και εδώ, όπως και στην Κρήτη, είναι άστοι έπαγγελματίες. Η παρουσία τους σημειώνεται συχνά στή σύνταξη συμβολαίων και διαθηκών όπου παρευρίσκονται ως μάρτυρες και υπογράφουν ιδιοχείρως. Μερικές φορές υπογράφουν σέ συμφωνητικά συναδέλφων τους ή δύο ζωγράφοι υπογράφουν μαζί· άλλοτε όρίζονται διαιτητές σέ ιδιωτικές διαφορές ή παρευρίσκονται ως μάρτυρες μέ πρόσωπα πού ανήκουν στην κοινωνική και πνευματική άρχουσα τάξη¹⁹. Διαπιστώνουμε επίσης ότι διατηρούν εργαστήρια στην πόλη μέ βοηθούς και μαθητές στους οποίους διδάσκουν τήν τέχνη τους. Στά 1584 ό Λεονάρδος Δελάρτας (έγγρ. Β') αναλαμβάνει νά διδάξει τόν Ίωάννη, γιό του Δημητρίου Προσαλέντη *άλλην τήν τέχνην τής ζωγραφικής... μέ όλα τά μυστήρια τής αυτής τέχνης, ως τό έθος τών καλών τεχνιτών* (στίχ. 16-18). Παράλληλα, θά τόν διδάξει ανάγνωση και γραφή. Ως άμοιβή του ζωγράφου για τή διδασκαλία τής ζωγραφικής και τών γραμμάτων θεωρείται ή εργασία πού θά προσφέρει ό μαθητής στή διάρκεια τών τριών χρόνων τής μαθητείας.

Η οικονομική κατάσταση τών ζωγράφων είναι αρκετά καλή. Συνήθως διαθέτουν άγροτική, κάποτε και αστική περιουσία κι έχουν ρευστό χρήμα πού τούς επιτρέπει μία σχετική άνεση. Πελάτες τους είναι οι ευγενείς πού έχουν ιδιόκτητες εκκλησίες στην ύπαιθρο ή και μέσα στην πόλη, οι άστοι και οι κάτοικοι τών χωριών. Οι όροι εργασίας περιέχονται στά συμφωνητικά πού συντάσσονται από τούς νοταρίους και καθορίζουν τό χρόνο παράδοσης, τήν άμοιβή τών ζωγράφων, τίς ποιτικές ρήτρες.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

1. Άντζολο, 1505

Ο ζωγράφος αναλαμβάνει στις 16 Ίουλίου 1505 νά εκτελέσει εργασίες τής τέχνης του στό παρεκκλήσιο του λατίνου αρχιεπισκόπου (έγγρ. Α'). Αναφέρεται μόνο μέ τό μικρό του όνομα και υπογράφει ό ίδιος τό έγγραφο τής παραγγελίας: *miser Anzolo son contento di quello sopra scripto*. Δέν έχουμε άλλη μνεία για τό ζωγράφο.

2. Άντώνιος, 1562-1573

Μνείες του ζωγράφου ως μάρτυρα σέ νοταριακές πράξεις άπαντώνται στά έτη 1562-1573. Σ' όλες αυτές τίς μνείες αναφέρονται μόνο τό μικρό του όνομα και ό χαρακτηρισμός ζωγράφος ή άγιογράφος²⁰. Μία πληρέστερη έρευνα στά κατάστιχα τών νοταρίων θά απέδειξε ίσως περισσότερες πληροφορίες²¹.

3. Λεονάρδος Δελάρτας, 1569-1590

Δύο ενδιαφέροντα έγγραφα πού δημοσιεύονται εδώ (έγγρ. Β' και Δ') αναφέρονται στό ζωγράφο πού φαίνεται ότι ήταν ιδιαίτερα γνωστός και δραστήριος, διατηρούσε εργαστήριο στην πόλη και δίδασκε ζωγραφική και γράμματα στους μαθητευόμενούς του. Συγκέντρωσα μερικά στοιχεία για τή ζωή του από τά νοταριακά κατάστιχα. Στίς 25 Ίανουαρίου 1569 υπογράφει ιδιοχείρως σέ διαθήκη: + *εγώ Λεονάρδος Δελάρτας μαρτυρώ τά άνωθεν και υπόγραφα*. Ίδιόχειρη υπογραφή του ύπάρχει επίσης σέ διαθήκη του 1572, ενώ σέ άλλη διαθήκη του ίδιου χρόνου αναφέρεται ότι ή διαθήκη του κληροδοτεί ένα τζεκίνι²². Τό 1578 και τό 1581 ό Δελάρτας παρευρίσκεται ως μάρτυρας σέ νοταριακές πράξεις²³.

Ο ζωγράφος είχε παντρευτεί πριν από τό 1572 τήν κόρη του Άλέξανδρου Ζερβού, Μαρίνα. Διέθετε άγροτική περιουσία στην περιοχή του «Γουλήου τής λίμνης» και στά χωριά Δάφνη και Άφρα²⁴. Τό 1575 κατοικούσε στην περιοχή του Άγίου Στεφάνου και άργότερα, τό 1582, στή Σπιανάδα, στην Κερά τήν Πλατυτέρα, όπου και νοικιάζει ένα κοντινό σπίτι για ένα χρόνο²⁵. Ένα άλλο σπίτι νοικιάζει τό 1586 στην περιοχή

του Σάν Φραντζέσκο, κοντά στο σπίτι του πεθερού του, με την υποχρέωση να το επισκευάσει με έξοδά του²⁶. Τόν ίδιο χρόνο ή πεθερά του του παραδίδει μέρος από τα πράγματα της προίκας του²⁷. Τελευταία του μνεία στη συμφωνία για την τοιχογράφηση της Παντάσας το 1590 (έγγρ. Δ').

4. Ἡλίας Μαυροκέφαλος, 1557-1587

Στις 29 Σεπτεμβρίου 1557 ὁ Μαυροκέφαλος ὑπογράφει ἰδιοχείρως σέ διαθήκη μαζί μέ τό ζωγράφο Δανιήλ Πρινοκοκά: *ἔγω Ἡλίας Μαβρωκαιφαλος μάρτυρας ἡς τα ανοθεν καί ηπόγραψα*²⁸. Ἰδιοχειρῆ ὑπογραφή του ὑπάρχει ἐπίσης σέ ἄλλη διαθήκη, τοῦ 1577, στήν ὁποία ὁ νοτάριος, ἀναφερόμενος στοὺς μάρτυρες, σημειώνει τό ἐπάγγελμά του: *ενωπιον των παροντων μαρτυρων... μαστρο Ηλία Μαυροκεφαλου ζωγράφου*²⁹.

Συχνές μνείες του ὡς μάρτυρα σέ νοταριακά ἔγγραφα ἀπαντῶνται στά 1566³⁰, 1567³¹, 1577³², 1578³³, 1579³⁴, 1581³⁵, 1582³⁶, 1584³⁷, 1586³⁸, 1587³⁹. Στά 1583 καί στά 1586 ὀρίζεται διαιτητής στό διακανονισμό ἰδιωτικῶν διαφορῶν καί ὑπογράφει ἰδιοχείρως⁴⁰. Οἱ εἰδήσεις γιά τό ζωγράφο πού περιέχονται σέ μιά σειρά δικαιοπρακτικῶν ἐγγράφων δέν εἶναι ἰδιαίτερα διαφωτιστικέσ γιά τή ζωή του καί τήν καλλιτεχνική του δραστηριότητα. Φανερώνουν ὡστόσο ὅτι εἶναι ἕνας ἀστός ἐπαγγελματίας, πού διαθέτει ἀγροτική περιουσία στήν περιοχή τῶν Κυνοπιαστῶν, ἀλλά δέν ἀσχολεῖται ὁ ἴδιος μέ τήν καλλιέργειά της. Συχνά ἐξουσιοδοτεῖ ἐπιτρόπους γιά νά τόν ἀντιπροσωπεύουν στίς ἀρχές⁴¹. Τελευταία μνεία του στίς 21 Αὐγούστου 1587⁴².

5. Δανιήλ Πρινοκοκάς τοῦ Γιαννά, 1547-1577 († πρὶν ἀπὸ τό Δεκέμβριο τοῦ 1577)

Στις 8 Φεβρουαρίου 1547 ὁ ζωγράφος παρעυρίσκειται ὡς μάρτυρας μαζί μέ τόν Ἀντώνιο Ἐπαρχο σέ νοταριακή πράξη πού συντάσσεται μέσα στήν πόλη, στήν ἐνορία τοῦ Προδρόμου. Ὁ νοτάριος σημειώνει: *In presentia del molto spetabile miser Antonio Eparcho e de signor Daniel Prinococa, testimoni pregati ecc*⁴³. Δέκα χρόνια ἀργότερα, στίς 29 Σεπτεμβρίου 1557, παρעυρίσκειται μάρτυρας στή διαθήκη τῆς Διάνας, συζύγου τοῦ παπα-Ἰωάννη Χαμάλη, μέ τό ζωγράφο Ἡλία Μαυροκέφαλο: *ὑπόμαρτυρίας μαστρο Ιλίου Μαυρο-*

16. Ἡ παράσταση τῆς Δέησης στό βόρειο τοῖχο, δίπλα στό τέμπλο, ἀπαντᾶ σέ πολλά βυζαντινά μνημεῖα τῶν Βαλκανίων ἀλλά καί στίς ἐκκλησίες τῆς Καστοριάς καί στήν Παναγία Γκουβερνιώτισσα στήν Κρήτη, βλ. Στ. Πελεκανίδης, Καστορία, Θεσσαλονίκη 1953, πίν. 150β 155β, 172β καί Τσιγαρίδας, Εἰκόνα Παναγίας Ἐλεούσας ἀπό τήν Καστορία, ΔΧΑΕ, περ. Δ' τ. Ι' (1980-81), σ. 286, σημ. 54. Γιά τήν ἐκκλησία τῆς Γκουβερνιώτισσας ὅπου εἰκονίζεται ἡ Δέηση στό βόρειο καί ἡ Παναγία Βρεφοκρατούσα ἐνθρονῆ ἀνάμεσα σέ δύο ἀγγέλους στό νότιο τοῖχο, βλ. Μ. Chatzidakis, Rapports entre la peinture de la Macédoine et de la Crète au XIVe siècle, Πειπραγμένα τοῦ Θ' Διεθνούς, Βυζαντινολογικοῦ Συ-

νεδρίου, Θεσσαλονίκη, Α', Ἀθήνα 1954, σ. 140-142, ἀνατυπωμένο στό Studies in Byzantine Art and Archaeology, Variorum Reprints, XV, London 1972. Ἡ ἀπεικόνιση ἐξάλλου τοῦ πᾶτρωνα τῆς ἐκκλησίας στό νότιο τοῖχο, δεξιά ἀπό τό τέμπλο, συναντᾶται στά Λαγουδερά, στήν ἐκκλησία τῆς Παναγίας τοῦ Ἀράκου, βλ. J. La-fontaine-Dosogne, L'évolution du programme décoratif des églises de 1071 à 1261, Actes du XVe Congrès International d'Études Byzantines, Athènes 1976 (1979), σ. 309.

17. Antal, ὁ.π., σ. 193-194.

18. Γιά τό ζωγράφο Ἐμμανουήλ Τζανφουρνάρη βλ. Μ. Chatzidakis, Icônes de Saint-Georges des Grecs et de la Collection de l'Institut, Venise 1962, σ. 93-98 καί Μ. Ι. Μανούσκακας, Αἱ δύο προσωπογραφίαι τοῦ Γαβριήλ Σεβήρου καί ὁ ζωγράφος Ἐμμανουήλ Τζανφουρνάρης, Θεσαυρίσματα 7 (1970), σ. 7-14, πίν. Α'-Γ'.

19. Ὁ Δανιήλ Πρινοκοκάς παρעυρίσκειται ὡς μάρτυρας μαζί μέ τόν Ἀντώνιο Ἐπαρχο, βλ. Κατάλογο τῶν ζωγράφων.

20. Ι.Α.Κ., πρωτ. Μ/328 (Μπούμπλιας Ἰωάννης), φ. 29r (23 Ὀκτ. 1562), πρωτ. Τ/53 (Τρούπατσης Δημήτριος), φ. 130r (21 Ἰουλ. 1563), βιβλίο 2, φ. 37r (23 Ὀκτ. 1564), φ. 46v (7 Νοεμ. 1564), βιβλίο 3, φ. 75v (20 Ἰαν. 1565), πρωτ. Μ/327 (Μπούμπλιας Ἀρσένιος), φ. 192v (23 Ἰουν. 1568), φ. 611r (19 Αὐγ. 1570), Διάφοροι συμβολαιογράφοι, πρωτ. 3/4 (Βάρδας Δημήτριος), φ. 25v (28 Ἰαν. 1573).

21. Ὁ ζωγράφος θά μπορούσε ἴσως νά ταυτιστεῖ μέ τό ζωγράφο Ἀντώνιο τοῦ παλαίου καθολικοῦ τῆς μονῆς Ξενοφώντος (1544), βλ. Μ. Chatzidakis, Note sur le peintre Antoine de l'Athos, Studies in Memory of David Talbot Rice, Edinburgh, University Press 1975, σ. 83-93, ἀνατυπωμένο στό Etudes sur la peinture post-byzantine, Variorum Reprints, VII, London 1976.

22. Ι.Α.Κ., πρωτ. Μ. 329 (Μπούμπλιας Ἰωάννης), φ. 134r (11 Φεβρ. 1572) καί φ. 140r-141r (13 Φεβρ. 1572).

23. Ι.Α.Κ., πρωτ. Μ/187 (Μεταξᾶς Γαληανός), βιβλίο 2, φ. 15r (10 Δεκ. 1578), φ. 414r (25 Ἰαν. 1581).

24. Ι.Α.Κ. πρωτ. Μ/329 (Μπούμπλιας Ἰωάννης), φ. 224r, πρωτ. Μ/199 (Μεταξᾶς Νικόλαος), φ. 8v, φ. 201r, φ. 301r-v, πρωτ. Μ/187 (Μεταξᾶς Γαληανός), φ. 208r, φ. 292v-293r.

25. Ι.Α.Κ., πρωτ. Ρ/17 (Ραρτοῦρος Νικόλαος), φ. 81r.

26. Ι.Α.Κ., πρωτ. Μ/201 (Μεταξᾶς Νικόλαος), φ. 11v καί φ. 12r.

27. Ὁ.π., φ. 123r-v.

28. Ι.Α.Κ., πρωτ. Φ/21 (Φόρτσιγος Λεονάρδος), φ. 124r.

29. Πρωτ. Μ/199 (Μεταξᾶς Νικόλαος), φ. 267r-v.

30. Ι.Α.Κ., Διάφοροι συμβολαιογράφοι, πρωτ. 1/9 (Γεράσιμος Νικόλαος), φ. 14r, φ. 16r.

31. Πρωτ. Μ/178 (Μεταξᾶς Ἀδάμ), φ. 12v.

32. Πρωτ. Μ/187 (Μεταξᾶς Γαληανός), φ. 267r, φ. 351r.

33. Πρωτ. Μ/178, φ. 133v.

34. Πρωτ. Μ/187, βιβλίο 2, φ. 38r, φ. 136r, φ. 163r, φ. 256r, φ. 264r.

35. Ὁ.π., φ. 406r.

36. Πρωτ. Μ/178 (Μεταξᾶς Ἀδάμ), φ. 265r.

37. Ὁ.π., φ. 348v.

38. Πρωτ. Μ/201 (Μεταξᾶς Νικόλαος), φ. 30r, φ. 30v, φ. 66r.

39. Ὁ.π., φ. 174v, φ. 175r, φ. 209v, φ. 210r, φ. 244v, φ. 255v, φ. 256r. Ὡς μάρτυρας ἐπίσης σέ σύμβαση μαθητείας τοῦ 1587, βλ. Μ. Καζανάκη, Εἰδήσεις γιά τό ζωγράφο Θωμᾶ Μπαθᾶ, ὁ.π., σ. 130, 138.

40. Πρωτ. Μ/178 (Μεταξᾶς Ἀδάμ), φ. 311v-312r, 313r, πρωτ. Μ/187 (Μεταξᾶς Γαληανός), φ. 186r.

41. Πρωτ. 1/9 (Γεράσιμος Νικόλαος), φ. 32v, πρωτ. Μ/178 (Μεταξᾶς Ἀδάμ), φ. 141v, φ. 263r, φ. 264v, φ. 295v, φ. 351r, φ. 306r.

42. Πρωτ. Μ/201 (Μεταξᾶς Νικόλαος), φ. 300r.

43. Πρωτ. Φ/21 (Φόρτσιγος Λεονάρδος), φ. 16r. Γιά τόν Ἀντώνιο Ἐπαρχο καί τήν παρουσία του στήν Κέρκυρα τό 1547, βλ. Ἐλλη Γιωτοπούλου-Σισιλιάνου, Ἀντώνιος ὁ Ἐπαρχος. Ἐνας κερκυραῖος οὐμανιστής τοῦ ΙΣΤ' αἰώνα, Ἀθήνα 1978, σ. 51.

καίφαλου και μαστρο Δανηήλου Προινοκοκά άγιογράφων εις τούτο κληθέντων και άζηοθέντων. Άκολουθει ή ιδιόχειρη ύπογραφή του: +έγω Δανηίλ Πέρνοκᾶς μαρτιρό όσανοθεν και ήπόγραψα⁴⁴. Ίδιόχειρως έπίσης ύπογράφει σέ διαθήκη του 1560 και σέ μιá διαιτησία τό 1564⁴⁵. Ός μάρτυρας παρευρίσκειται σέ νοταριακές πράξεις τό 1563⁴⁶.

Ήταν γιός του μαίστρο Γιαννά Προινοκοκά και είχε τρία άδέλφια: τή Ζαμπέτα, τή Σιμωνή και τόν Πέρσιον⁴⁷. Παντρεμένος μέ τή Λουτζία, κόρη του Τζανή Παπαδάτου, είχε ένα γιό, τό Νικολό, που δέ ζούσε στην Κέρκυρα⁴⁸. Διέθετε άγροτική περιουσία στην περιοχή της Άφρας και άστική: σπίτι, στην περιοχή της Σπιανάδας, όπου και κατοικούσε, και ένα έργαστήριο που νοικιάζει τό 1572⁴⁹. Η οικονομική του κατάσταση ήταν αρκετά καλή, ώστε να του επιτρέπει μιá κάποια πολυτέλεια: έτσι, τό 1564 αγοράζει ένα κίτρινο πάπλωμα μεταξωτό προς 6,5 δουκάτα⁵⁰. Τελευταία μαρτυρία για τό ζωγράφο είναι ή ιδιόχειρη ύπογραφή του σέ διαθήκη στις 5 Όκτωβρίου 1577⁵¹. Ο θάνατός του τοποθετείται κοντά σ' αυτή τήν ήμερομηνία, αφού ή γυναίκα του Λουτζία κάνει τή διαθήκη της στις 22 Δεκεμβρίου 1577 και ό ζωγράφος δέ βρίσκεται πιά στή ζωή⁵².

6. Γεώργιος Τζανφουρνάρης, 1584 († πρίν από τό 1605)

Ο ζωγράφος άναλαμβάνει στις 17 Νοεμβρίου 1584 να τοιχογραφήσει τήν εκκλησία του Παντοκράτορα στο χωριό Ζυγός (έγγρ. Γ'). Δέ βρήκα άλλη μνεία γι' αυτόν, νομίζω όμως ότι είναι εύλογο να υποθέσουμε ότι είναι ό πατέρας του γνωστού ζωγράφου Έμμανουήλ Τζανφουρνάρη, ό όποιος σέ ιδιόχειρη ύπογραφή του στη Βενετία τό 1605 σημειώνει τό όνομα του πατέρα του: *εγό εμμανοήλ υιος του ποτε Τζόρτζη Τζανφουρνάρη μαρτιρό, παρακαλετός μάρτυρας και εις τόν όρκον μου*⁵³. Όπως διαπιστώνεται από τή μαρτυρία αυτή στά 1605 ό ζωγράφος δέ βρισκόταν πιά στή ζωή.

44. Πρωτ. Φ/21, φ. 124r.

45. Ό.π., φ. 160 (+ εγο Δανηίλ Περνοκκοκας μάρτηρας υπέγραψα), πρωτ. Μ/328 (Μπούμπλιας Ίωάννης), φ. 208r-v.

46. Πρωτ. Τ/53 (Τρούμπατσης Δημήτριος), φ. 94r, φ. 154r.

47. Πρωτ. Τ/53, φ. 2v.

48. Όπως συνάγεται από τή διαθήκη της γυναίκας του, βλ. παρακάτω ύποσημ. 52.

49. Πρωτ. Μ/328 (Μπούμπλιας Ίωάννης), φ. 224r, πρωτ. Μ/178 (Μεταξᾶς Άδάμ), φ. 58r-v, πρωτ. Τ/25 (Τριαντάφυλλος Σπυρίδων), φ. 381r.

50. Πρωτ. Μ/328, φ. 225.

51. Πρωτ. Τ/26 (Τριαντάφυλλος Σπυρίδων), φ. 156r-v.

52. Η κυράτσα Λουτζία, συμβήα του ποτε μισερ Δανηήλλη Πρηνοκοκά ύπαγορεύει τή διαθήκη της στο σπίτι της στη Σπιανάδα και όρίζει γενική της κληρονόμο τήν κόρη της άδελφής της σέ περίπτωση που δέ θά επιστρέψει ό γιός της Νικολός, πρωτ. Τ/26, φφ. 188v-189r.

53. Βλ. Κ. Μέρτζιος, Θωμάς Φλαγγίνης και ό Μικρός Έλληνομνήμων, Άθήνα 1939, σ. 236.

ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ⁵⁴

Α'. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

1505, Ίουλίου 16

A.S.V.-Miscellanea Gregolin, b. 36 (sec. XV-XVIII), χωρίς άρίθμηση φύλλου.

Περίληψη. Ο Sancto Venier, άρχιεπίσκοπος της Κέρκυρας έρχεται σέ συμφωνία μέ τό ζωγράφο Anzolo, ό όποιος, όπως άναφέρεται στο συμφωνητικό που συντάσσεται από τό γραμματέα του άρχιεπισκόπου Troilo da Madero, άναλαμβάνει να τοιχογραφήσει τό άρχιεπισκοπικό παρεκκλήσιο, να ζωγραφίσει τήν πάλια του άλταρίου, να περάσει λάδι και ψιμμύθι τίς κορνίζες και τήν πόρτα, να βάψει τούς πάγκους και να ζωγραφίσει πάνω σέ ύφασμα μιá εικόνα της Παναγίας. Η άμοιβή του όρίζεται σέ 27 δουκάτα, που θά του καταβληθούν σέ δύο δόσεις, όταν ή έργασία θά πλησιάζει προς τό τέλος.

Adi 16 Luio 1505

Sia noto e manifesto achadauna persona come Monsignor mio Reverentissimo miser|Sancto Venier Archiepiscopo di Corfu e remaso da cordo cum mastro Anzolo depentor che Li depenzi la Capella di sua Signoria Reverentissima tuta cum quelle historie et figure che ordenara sua Signoria Reverentissima et similiter la pala del altare cum tre figure e dar l'oiio e la biacha ai cornisoni et porta e depenzer i banchi dapoi parimente dati de biso e depenzer una napa de un camin dove sua Signoria Reverentissima sia retracta cum la figura di nostra Donna e dove andera oro fine la rata come altrove sua Signoria Reverentissima gli dara. E questo per presio de ducati vintisete cioe 27 e obligase el dito mastro Anzolo metere colori fini e smalti e azuro ungaro. Cum questa conditione che come el commeta la predita Capella el non possi tuor altro lavoro fin che non la fera fornita. E sel tora alrti lavori chel habi perso quello chel habi fato e Monsignor mio Reverentissimo la possi far fare a sui damni et ineressi. E se obliga a la piu longo commetarla a mese Augusto proximo venturo. El pagamento se ha a fare a questo modo che sua Signoria Reverentissima gli dara 4 zorni avanti chel commeti ducati 10 e sete come l'habia fornita la Capella e 10 fornita la pala il tuto. Al qual scripto sera sottosrito el presente miser Antonio Trambachino et el dito mastro Anzolo de mani proprie. Miser Troilo da Madero ho scripto el presente scripto di commandimento di Monsignor mio Reverentissimo e de consentimento del dito mastro Anzolo. Miser Antonio Trabachino fu presente al soprascrito scripto a di e milessimo sorascrito. miser Anzolo son contento di quello sopra scripto.

54. Κατά τή μεταγραφή τηρήθηκε ή όρθογραφία των εγγράφων, διορθώθηκε μόνο σέ μερικά σημεία ή στίξη και κεφαλαιογραφήθηκαν τά άρχικά των κύριων όνομάτων.

Β'. ΣΥΜΒΑΣΗ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ

1584, Ὀκτωβρίου 13

Ι.Α.Κ.-Συμβολαιογράφοι, πρωτόκολλο Ρ/17 (Ραρτοῦρος Νικόλαος), φ. 97γ-ν.

Περίληψη. Ὁ Λεονάρδος Δελάρτας ἀναλαμβάνει νά διδάξει ζωγραφική καί γράμματα στό γιό τοῦ Δημητρίου Προσαλέντη Ἰωάννη. Ὁ Δελάρτας ἀναλαμβάνει τήν ὑπόδηση τοῦ παιδιοῦ καί τή διατροφή του, ὅταν θά δουλεύουν ἔξω ἀπό τήν πόλη. Ὅς ἀμοιβή τοῦ δασκάλου θεωρεῖται ἡ ἐργασία πού θά προσφέρει ὁ μαθητευόμενος στά τρία χρόνια τῆς μαθητείας του.

+ ἀφῶ ἡμερα ιγ^η τοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου ἰνδικτιόνος δ^{ης} ἔνδον ἐργαστηρίου μπαρμερίου, εἰς ὃ κρατεῖ τήν τέχνην ὁ παρὼν μαστρο Ἀντώνιος ὁ Κονύδης, ὁποῖον ἐργαστήριον ἐστὶν εἰς τήν περιοχὴν τῆς Σπυλαίας, 5
 πλησίον μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, μισέρ Δημήτριος ὁ Προσαλέντης παρὼν σωματικῶς ἔξ ἑνὸς μέρους συνεφώνησεν μετὰ τοῦ παρόντος μισέρ Λεονάρδου Δελάρτα ἔξ ἑτέρου μέρους καί γὰρ ὁ ἄνωθεν μισέρ Δημήτριος ὑπόσχεται διὰ μέρος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου καί ἐπαρέδωσεν αὐτόν πρὸς τὸν παρόντα μισέρ 10
 Λεονάρδον ἵνα ὀφείλῃ σταθῆ εἰς τήν ὑπακοὴν καί δουλεψιν τοῦ ἄνωθεν μισέρ Λεονάρ καί εἰς πᾶν θέλημα αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ νῦν καί ἔως χρόνους τρεῖς. Ὁ δὲ ἄνωθεν μισέρ Λεονάρδος ὑπόσχεται ἵνα ὀφείλῃ μαθητεύσῃ τὸν αὐτὸν Ἰωάννην εἰς τήν ἄνωθεν διορίαν τῶν 15
 τριῶν χρόνων ὄλλην τήν τέχνην τῆς ζωγραφικῆς καλλιᾶ, πιστᾶ καί ἀληθινᾶ με ὄλα τὰ μυστήρια τῆς αὐτῆς τέχνης, ὡς τὸ ἔθος τῶν καλῶν τεχνιτῶν. Ὅταν δὲ ἔναι ἐδῶ εἰς τήν χώραν, νά ἔχῃ τοὺς ἔξοδες τοῦ στόματος τό αὐτό παιδὺ ἀπὸ τὸν ἄνωθεν μισέρ Δημήτριον πατέρα 20
 αὐτοῦ, ὅταν δὲ ὑπᾶν ἔξω ἀπὸ τήν παρούσαν χώραν νά ὀφείλῃ ζωοτροφεῖν τό αὐτό παιδὺ ὁ αὐτὸς μισέρ Λεονάρδος. Τὸ ὅσον δὲ κάμη ἀπὸ δουλεψιν τό αὐτό παιδὺ εἰς τοὺς ἄνωθεν χρόνους τρεῖς, νά ἔναι τοῦ ἄνωθεν Δελάρτα. Καί τελειόνοντας οἱ ἄνωθεν χρόνοι τρεῖς νά μένη ἐλεύθερον τὸ ἐν μέρος εκ τὸ ἔτερον καὶ τὸ ἔτερον ἐκ τὸ ἔτερον, μή ἡμπορόντας νά εὐγῆ τό αὐτό παιδὺ ἀπὸ τήν δουλεψιν καί ὑπακοὴν τοῦ ἄνωθεν Δελάρτα, 25
 πρὶν νά σώσουν οἱ ἄνωθεν χρόνοι τρεῖς, ἐὰν δὲ καί ἤθελεν εὐγῆ νά χρεωστῆ ὁ ἄνωθεν μισέρ Δημήτριος νά ἀποκρένεται εἰς πᾶν δάνον καί ἰντερέσον τοῦ ἄνω Δελάρτα εἰς τὸ ὅσον φανῆ τῆς δικαιοσύνης. Ὅμοίως δὲ ἐὰν καί ὁ αὐτὸς Δελάρτας οὐκ ἤθελεν μαθητεύσῃ τό ἄνωθεν παιδὺ ὡς ἄνωθεν νά πίπῃ καί ρεσποντάρη εἰς 30
 πᾶν ντάνον καί ἰντερέσον πρὸς τὸν ἄνωθεν μισέρ Δημήτριον εἰς ὅσον φανῆ τῆς δικαιοσύνης, πάρεξ ἐὰν ἤθελεν λείψῃ ἀπὸ τὸν νοῦν καί πᾶν ἄλλον ὅπου νά ἤθελεν λείψῃ τό αὐτό παιδὺ, δίχοντας του καλλιᾶ καί πιστᾶ ὁ ἄνωθεν Δελάρτας ὡς ἄνωθεν. Ὅμοίως δὲ ὑπόσχεται ὁ ἄνωθεν μισέρ Δημήτριος ἵνα μαθητεύσῃ τό παιδὺ τοῦ ἄνωθεν Δελάρτα τὰ γράμματα καί τὸ γράψιμον, ἤγουν τὰ μικρὰ καί μεγάλα πινακίδια καί ὀκτῶνηχον καί τὸ ψαλητυρι καί τὸ γράψιμον ὡς τὸ ἔθος τῶν 40
 καλῶν διδασκάλων καὶ τοῦτο οὐχὶ εἰς διορίαν, μόνον ἔως ὅτου νά δυνηθῆ νά τό μαθητεύσῃ, ἔστοντας ἐλεύ-

θερος ὁ ἄνωθεν Δελάρτας ἀπὸ πληρωμὴν διὰ τήν μαθητεύσιν τοῦ ἄνωθεν παιδιοῦ. Ἀκόμι δὲ νά ὀφείλῃ νά ποδένη τὸν ἄνωθεν Ἰωάννην παιδὺ τοῦ ἄνωθεν Προσαλέντη ἀπὸ παπούτζια ὄλον ὁ ἄνωθεν Δελάρτας τοὺς αὐτοὺς χρόνους τρεῖς. Καί οὕτως ἐσυμφώνησαν ἐνώπιον μαρτύρων μισέρ Ἡλία Μαυροκέφαλου καί μαστρο Ἀντωνίου Κονύδη. 50
 + ἐγῶ Δημήτριος Προσαλέντης βαμβαίνω ὡς ἄνωθεν. + ἐγῶ Λεονάρδος Δελάρτας βεβεόνω τὰ ἄνωθεν καί ὑπόγραψα.

Γ'. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟΥ ΖΥΓΟΥ

1584, Νοεμβρίου 17

Ι.Α.Κ.-Συμβολαιογράφοι, πρωτόκολλο Χ/18 (Χαμάλης Ἀλέξανδρος), φ. 330γ.

Περίληψη. Ὁ Γεώργιος Τζανφουνάρης, ζωγράφος, συμφωνεῖ με τοὺς ἐπιτρόπους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Παντοκράτορα, πού βρίσκεται στό χωριό Ζυγός, νά κάνει τίς τοιχογραφίες τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἀμοιβή τοῦ ζωγράφου θά ἀνέλθει σέ 82½ δουκάτα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔχει ἤδη λάβει τὰ 45, τὰ ὑπόλοιπα θά τοῦ καταβληθοῦν με τήν πρόοδο τῆς ἐργασίας. Οἱ ἐπίτροποι ἀναλαμβάνουν ἀκόμη τή διατροφή τοῦ ζωγράφου καί τοῦ βοηθοῦ του καί τὰ ἔξοδα γιὰ τὰ ὑλικά πού θά χρειαστοῦν.

+ ἀφῶ ἡμέρα ιζ τοῦ νοεuriου ἐσωθεν ναρθηκος της υπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ὀδηγητρίας ὁ παρὼν κυρ Ἰωάννης Βασιλάκις ἀπὸ χωριον τοῦ Ζυγοῦ ἤχαν συνηβαστῆ αὐτὸς καί με τοὺς συντρόφους του με τὸν παρόντα μισέρ Γεωργιον Ντζαφουνάρη ζωγράφον νά τοὺς ἱστορήσει τήν ἐκκλησίαν τοῦ Παντοκράτορου ὄλλην ἤγουν τοὺς τίχους ἀπὸ μέσα δια δουκάτα 82½ ὡς καθῶς τὸ ομολόγησαν ἡ ἄνωθεν Ντζαφουνάρης καί Βασιλάκις κατεμπρωσθεν ἐμοῦ νοταρίου καί μαρτύρων 5
 τῶν κατωθεν, ἀπὸ τὰ ὅποια τολάρα ὁμολογησεν ὁ ἄνωθεν Ντζαφουνάρης ζωγράφος ὅτι ἔλαβεν εἰς πολὰς φορὰς καί ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους τολάρα 45 ἤγουν σαράντα πεντε καί τα ἐπήληπα ὄλον τὸ ρέστο ὑπόσχονται νά τοῦ τὰ δώσουν κόνοντας καί δίδοντας ὁ παρὼν Βασιλάκις με τοὺς συντρόφους του, ὁ οποιῶς 10
 Βασιλάκις ὑπόσχεται δια μερος αὐτοῦ καί τῶν συντρόφων αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι συντρόφοι εἰσιν κουμέσιοι τῆς ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ὑπόσχονται νά τοῦ κόνουν καί τὰς ἐξόδους του ὁμοίως αὐτοῦ καί τοῦ συντρόφου του καί πάσα ἄλλον ἔξοδον θελη χριασθῆ, ἀσβεστη ἡ καί 20
 ἄλλο τι ὑποσχονται νά τοῦ τα δίδουν ἀπο λογου τους. μαρτυρίας μαστρο Γεωργηου Πολητου καί κυρ Γεωργηου Βαρσάμη κρητικῶ.

Δ'. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑΣ ΣΤΗ ΛΕΥΚΙΜΜΗ

1590, Μαρτίου 23

Ι.Α.Κ.-Συμβολαιογράφοι, πρωτόκολλο Ρ/17 (Ραρτοῦρος Νικόλαος), φ. 298γ- 299γ.

Περίληψη. Ἡ κυράτσα Διάνα, χήρα τοῦ Ἰακώβου Σασουπράνου καὶ ιδιοκτήτρια τῆς μονῆς τῆς Παντάνασσας στὴν περιοχὴ τῆς Λευκίμμης, συμφωνεῖ μὲ τὸ Λεονάρδο Δελάρτα, ζωγράφο, νὰ τοιχογραφήσει τὸ ἱερό τῆς ἐκκλησίας καὶ νὰ καθαρίσει τίς δεσποτικές εἰκόνες καὶ τὸ τέμπλο, μὲ ἀμοιβή 12 δουκάτα, πού θά τοῦ καταβληθοῦν σέ δύο δόσεις.

+ ἀφ' ἡμέρα κγ^η τοῦ μηνὸς μαρτίου ἰνδικτιόνοσ γ^{ης} ἔνδον ὀσποϊτίου, ἐν ᾧ κατοικεῖ τὴν σήμερον ἡ παρούσα κυράτσα Διάνα, συμβία τοῦ ποτὲ μισερ Ἰακώβου τοῦ Σασουπράνου, τοῦ ὄντος εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Ἁγίων Τριακοσίων Θεοφόρων Πατέρων εἰς τὸ νέον ἐσώπωνλον τῶν Κορυφῶν. Ἡ ἄνωθεν τιμία κυράτσα Διάνα, ὡς κυρὰ ὁποῖα ἐστίν, καὶ οἰκοκυρὰ εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Κυρᾶς τῆς Παντάνασσας, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Λευκύμου, παρούσα σωματικῶς ὁμολόγησεν καὶ εἶπεν πῶς ἐπειδὴ χρειάζεται κάποια μερικὴ ζωγράφησις, καὶ φτιάσις ζωγραφικῆ, εἰς τὴν ἄνωθεν μονήν, δι' ὃ συνεφώνησε μετὰ τοῦ παρόντος καὶ στέργοντος μισερ Λεονάρδου Δελάρτα καὶ ἔδωσεν αὐτὴν ἵνα φτιάσῃ αὐτὴν ὡς κάτωθεν. Καὶ γὰρ ὁ ἄνωθεν ὑπόσχεται, ἵνα ζωγραφήσῃ εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον πρῶτον ἀπὸ τὸ τέμπλον καὶ μέσα τὴν ἀνάληψιν τὴν πλατυτέραν καὶ τοὺς τέσσαρας ἱεράρχας καὶ τὸν εὐαγγελισμὸν καὶ ὅτι χρειάζεται εἰς ταῖς πάντας μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀπὸ δὲ ἔξω, νὰ κάμῃ τὸ προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Θεοτόκου ἐπὶ θρόνου μετὰ τοῦ δεσπότη Χριστοῦ ἐπὶ χεῖρας, καὶ ἀντίκρυς τὸ τρίμορφον, καὶ τὸ τέμπλον, ὁποῖα νὰ χρεωστῇ νὰ τὰ

κάμῃ μὲ ἔξοδον ἐδικὸν τοῦ καὶ νὰ καθαρῖση καὶ νὰ ταῖς λουστράρῃ ταῖς ἀγίαις τρεῖς εἰκόνας ἧτε καὶ περυσσότεραις ἂν ἔναι μὲ κόπον καὶ ἔξοδον ἐδικούς τοῦ καὶ κολόρα καὶ πᾶν ἄλλον ὅσον χρειάζεται, ἤγουν μὲ λαζοῦρον καὶ πᾶν ἄλλον ἐδικόν τοῦ ἔξοδον, παρέξ ἀσβεστη καὶ λυνάρυ, ὁποῦ νὰ χρεωστῇ νὰ τοῦ δίδῃ ἡ ἄνωθεν ἀρχόντησα, ἧτε ἄλλος διὰ ὄνομα τῆς. Ἡ δὲ ἄνωθεν τιμία κυράτσα Διάνα ὑπόσχεται νὰ τοῦ δώσῃ διὰ ὅλην τὴν αὐτὴν ζωγράφησιν κάνοντας τὴν καλλᾶ, ὡς τὸ ἔθος ὡς ἐφημεν δουκάτα δώδεκα ἤγουν τόλορα ἔξ ὁποῖα ὑπόσχεται νὰ τοῦ δώσῃ τόρα, ὅταν θελήσῃ νὰ ὑπάγῃ πέντε, τὰ δὲ ἕτερα ὑπόσχεται νὰ τοῦ τὰ δώσῃ ὅταν σωσῃ τὴν αὐτὴν ζωγράφησιν, ἔστοντας ὑποσχόμενος ὁ αὐτὸς μαστρο Λεονάρδος ποιῆσαι τὴν αὐτὴν ζωγράφησιν καλλᾶ, πιστᾶ καὶ ἀληθινᾶ ὡς ἄνωθεν εἰς δεσμὸν τῶν παντοίων αὐτοῦ ἀγαθῶν παρόντων καὶ μελλόντων καὶ ἑαυτοῦ τοῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἄνωθεν κυράτσα Διάνα νὰ ἔναι ὑποσχομένη νὰ δώσῃ τὰ ἄνωθεν τόλορα τοῦ ἄνωθεν μαστρο Λεονάρδου εἰς τὰς ἄνωθεν διορίας εἰς δεσμὸν τῶν παντοίων αὐτῆς ἀγαθῶν παρόντων καὶ μελλόντων καὶ ἑαυτοῦ τῆς, καὶ νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ κάμῃ ἄλλην δούλεψιν, μόνον νὰ στέκῃ ἐκεῖ, ἕως νὰ τὴν σώσῃ εἰς δεσμὸν ὡς ἄνωθεν, ὁμοίως δὲ καὶ νὰ μὴ λείψουν οἱ ἄνωθεν νὰ τοῦ δώσουν ὄλλα τὰ ἄνωθεν ὅσα εἶναι ὑποσχόμενοι ὡς ἄνωθεν εἰς δεσμὸν ὡς ἄνωθεν. Καὶ οὕτως ὁμολόγησαν, συνεφώνησαν, ἡ-χαριστήθησαν καὶ εἶπον ἀμφότερα τὰ αναγεγραμμένα μέρη ἐνώπιον μισερ Νικολάου Ῥοδόσταμου καὶ κύρ Λάμπρου Σκούρα ἀπὸ τὸν Πέλεκα μαρτύρων.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΖΑΝΑΚΗ-ΛΑΠΠΑ

RÉSUMÉ

PEINTRES A CORFOU AU XVIe SIÈCLE D'APRES DES DOCUMENTS D'ARCHIVES

Ce travail présente des documents concernant la peinture et les peintres à Corfou au XVIe siècle. Les documents puisés dans les registres des notaires de Corfou d'époque vénitienne, conservés aujourd'hui dans les Archives Historiques de la ville, sont rassemblés pendant une recherche non exhaustive qui constitue une première approche dans ce domaine. Les noms de six peintres inconnus sont mis au jour ainsi que des éléments précis pour leur biographie, leurs affaires privées et leurs activités artistiques. Il est bien évident que les données d'archives apporteront une aide importante aux problèmes relatifs à la peinture développée à Corfou pendant la période postbyzantine.

Appuyés sur ceux documents nous pouvons soutenir que les peintres de Corfou —comme par ailleurs leurs confrères de Candie— sont des artisans d'un haut

degré installés dans la ville. Souvent ils sont présents comme témoins à la rédaction des contrats notariaux et des testaments; quelquefois ils y signent de leur propre main. Dans leurs ateliers ils enseignent des apprentis l'art de peindre, la lecture et l'écriture (doc. B'). Ils se déplacent avec leurs aides pour exécuter des peintures murales dans les églises de la campagne (doc. Γ' et Δ'). Le document A' qui provient des Archives d'Etat de Venise contient des informations particulièrement intéressantes. En 1505, un peintre, nommé Anzolo, très probablement crétois, se charge de couvrir des peintures murales les parois de la chapelle de l'archevêque latin de Corfou Sancto Venier, de peindre le retable et d'exécuter une série de travaux secondaires dans la chapelle.

MARIA CASANAKI-LAPPA